

Vanhin M. Russell Ballard
kahentoista apostolin koorumista

Iloa rakastavasta palvelemisesta

*Osoittakaamme rakkautemme ja kiittollisuutemme
Vapahtajan sovitusuhrista palvelemalla yksinkertaisin ja
rakastavin tavoin.*

Veljet ja sisaret, toivon, että ne teistä, jotka ovat käymässä Salt Lake Cityssä, käyttävät hyväksien tilaisuutta nauttia kauniiden kevätukkien väreistä ja tuoksuista tempeliaukiolla.

Kevät tuo mukanaan valoa ja elämää – muistuttaen meitä vuodenaikojen kierrossa Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen elämästä, uhrista ja ylösnousemuksesta, sillä ”kaikki todistaa [Hänestä]” (Moos. 6:63).

Tätä kevään kaunista näkymää ja sen toivon vertauskuvallisuutta vastassa on epävarmuuden, monimutkaisuuden ja hämmennyksen maailma. Jokapäiväisen elämän vaatimukset – koulutus, työ, lasten kasvattaminen, kirkon hallinto ja tehtävät, maalliset toimet ja jopa odottamattoman sairauden tai murhenäytelmän tuoma tuska ja murhe – voivat uuvuttaa meidät. Kuinka me voimme vapautua tästä haasteiden ja epävarmuuden sekavasta vyyhdistä löytääksemme mielenrauhaa ja onnea?

Joskus olemme kuin se nuori bostonilainen kauppias, jonka kerrotaan tempautuneen mukaan Kalifornian kultaryntäyksen herättämään

innostukseen vuonna 1849. Hän myi kaiken omaisuutensa etsiäkseen onneaan Kalifornian joista, joiden kerrottiin olevan täynnä niin suuria kultakimpaleita, että niitä pystyi tuskin kantamaan.

Loputon päivä toisensa jälkeen nuorukainen upotti vaskoolinsa jokeen ja nosti sen sieltä tyhjänä. Ainoaksi palkakseen hän sai kasvavan kasan kiviä. Lannistuneena ja köyhtyneenä hän oli valmis antamaan periksi, kunnes eräänä päivänä eräs vanha kokenut kullanetsijä sanoi hänelle: ”Sinulle on kertynyt tuohon melkoinen kivikasa, poikaseni.”

Nuori mies vastasi: ”Ei täällä ole kultaa. Aion lähteä takaisin kotiin.”

Vanha kullanetsijä käveli kivikasan luo ja sanoi: ”Kyllä täällä kultaa on. Sinun täytyy vain tietää, mistä sitä löytyy.” Hän nosti käsiinsä kaksi kiveä ja löi ne yhteen. Toinen kivistä halkesi paljastaen useita kultahippuja, jotka sädehtivät auringossa.

Nuorukainen huomasi kullanetsijän vyötäisille kiinnitetyn pullean nahkapussin ja sanoi: ”Minä etsin sellaisia kimpaleita kuin sinulla on pussissasi enkä vain pikkuisia hippuja.”

Vanha kullanetsijä näytti pussiaan nuorukaiselle, joka kurkisti sen sisään odottaen näkevänsä monia suuria kimpaleita. Hän ällistyi nähdessään, että pussi oli täynnä tuhansia kultahippuja.

Vanha kullanetsijä sanoi: ”Poika, minusta näyttää siltä, että sinulla on niin kiire etsiä suuria kimpaleita, ettet huomaa täyttää pussiasi näillä arvokkailla kultahipuilla. Näiden pikkuisien hippujen kärsivällinen kokoominen on tuottanut minulle paljon varallisuutta.”

Tämä kertomus havainnollistaa sitä hengellistä totuutta, jonka Alma opetti pojalleen Helamanille:

”Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria – –

ja hyvin pienin keinoin Herra – – toteuttaa monien sielujen pelastuksen” (Alma 37:6–7).

Veljet ja sisaret, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on yksinkertainen huolimatta siitä, kuinka kovasti yrittämmekin tehdä siitä monimutkaisen. Samalla tavoin meidän tulee pyrkiä pitämään elämämme yksinkertaisena, vapaana epäolennaisista vaikutuksista ja keskittyneenä niihin asioihin, joilla on eniten merkitystä.

Mitä ovat ne kallisarvoiset, yksinkertaiset evankeliumin asiat, jotka tuovat selkeyttä ja tarkoitusta elämäämme? Mitä ovat ne evankeliumin kultahiput, joiden kärsivällinen kokoominen elämämme aikana palkitsee meidät kaikkein suurimmalla aarteella – kallisarvoisella iankaikkisen elämän lahjalla?

Uskon, että yksi yksinkertainen mutta syvä – jopa ylevä – periaate kattaa koko Jeesuksen Kristuksen evankeliumin. Jos me omaksumme tämän periaatteen koko sydämeštämme ja teemme siitä elämämme keskipisteen, se puhdistaa ja pyhittää meidät niin, että me voimme jälleen kerran elää Jumalan luona.

Vapahtaja puhui tästä periaatteesta, kun Hän vastasi fariseukselle, joka kysyi: ”Opettaja, mikä on lain suurin käsky?”

Jeesus vastasi: ’Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” (Matt. 22:36–40.)

Vasta silloin kun me rakastamme Jumalaa ja Kristusta koko sydämeztämme, sielustamme ja mielestämme, me kykenemme osoittamaan tätä rakkautta lähimmäisillemme ystävällisillä ja palvelevilla teoilla – siten kuin Vapahtaja rakastaisi ja palvelisi kaikkia meitä, jos Hän olisi nyt keskuudessamme.

Kun tämä Kristuksen puhdas rakkaus verhoaa meidät, me ajattelemme, tunnemme ja toimimme enemmän niin kuin taivaallinen Isä ja Jeesus ajattelisivat, tuntisivat ja toimisivat. Vain kuttimmemme ja harras halumme ovat samankaltaisia kuin Vapahtajan. Hän

ilmaisi tämän halun apostoleilleen riistinnautitsemisensa aattona. Hän sanoi:

”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä – –.

Kaikki tuntevat teidät minun ope- tuslapsikseni, jos te rakastatte toisi- anne.” (Joh. 13:34–35.)

Vapahtajan kuvaama rakkaus on aktiivista rakkautta. Se ei ilmene suurin ja sankarillisin teoin vaan pikem- minkin yksinkertaisin ystävällisin ja palvelevin teoin.

On lukemattomia tapoja ja tilan- teita, joissa me voimme palvella ja rakastaa muita. Saanen ehdottaa vain muutamaa.

Ensiksi, rakkaus alkaa kotona. Kaikkein tärkein periaate, minkä tulee vallita jokaisessa kodissa, on kultaisen säännön noudattaminen – Herran kehoitus, että ”kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää se heille” (Matt. 7:12). Kuvitelkaa hetki, miltä teistä tuntuisi, jos te olisitte se, joka saa osakseen ajattelemattomia sanoja tai tekoja. Opettakaamme

esimerkillämme perheemme jäseniä rakastamaan toisiaan.

Toinen paikka, jossa meillä on runsaasti tilaisuuksia palvella, on kirkko. Seurakuntiemme tulee olla paikkoja, joissa kultainen sääntö ohjaa aina sanojamme ja tekojamme toinen toistamme kohtaan. Kohtelemalla toisiamme ystävällisesti, puhumalla tuen ja rohkaisun sanoja ja olemalla ymmärtäväisiä toistemme tarpeita kohtaan me voimme luoda rakkautta osoittavaa ykseyttä seurakuntalais- ten keskuudessa. Siellä missä on rakkautta, ei ole sijaa juoruilulle tai epäystävällisille sanoille.

Niin aikuiset kuin nuoret seurakun- talaiset voivat tehdä yhdessä merkityk- sellistä palvelutyötä muiden elämän siunaukseksi. Vain kaksi viikkoa sitten Etelä-Amerikan luoteisen vyöhykkeen johtaja ja seitsemänkymmenen koo- rumin jäsen, vanhin Marcus B. Nash raportoi, että lähettämällä ”hengessä voimakkaita hengessä heikkojen luo” he pelastavat satoja vähemmän aktii- visia aikuisia ja nuoria. Rakkauden ja palvelemisen ansiosta nämä palaavat ”yksi kerrallaan”. Nämä ystävälliset teot luovat lujan ja kestävä siteen kaikkien mukana olevien keskuuteen – niin auttajien kuin autettavienkin. Todella monet kallisarvoiset muistot keskittyvät sellaisen palvelemisen ympärille.

Kun ajattelen monia vuosiani kirkon johtotehtävissä, jotkin syvälli- simmistä muistoistani ovat tilanteista, jolloin olen yhdessä seurakuntalaisten kanssa auttanut jotakuta.

Muistan esimerkiksi sen, kun piispana ollessani tein töitä muuta- mien aktiivisten seurakuntalaistemme kanssa ja siivosimme säilörehumontun vaarnan huoltotyömaatilalla. Se ei ollut miellyttävä tehtävä! Erästä vähemmän aktiivista veljeä, joka ei ollut käynyt kirkossa moniin vuosiin, kutsuttiin tulemaan mukaamme. Koska hän tuns

kanssamme rakkautta ja toveruutta työskennellessämme ja jutellessamme siinä haisevassa säilörehumontussa, hän tuli takaisin kirkkoon ja myöhemmin hänet, hänen vaimonsa ja lapsensa sinetöitiin yhteen temppelessä. Palvelemisessa syntynyt toveruutemme on siunannut hänen lapsiaan, lastenlapsiaan ja nyt hänen lastenlastensa lapsia. Monet heistä ovat palvelleet lähetystyössä, solmineet temppele-avioliiton ja kasvattavat iankaikkista perhettä – suurta työtä, joka saatiin aikaan yksinkertaisella teolla, pienellä kultahipulla.

Kolmas alue, jolla voimme palvella, on kotipaikkakuntamme. Voimme ilmaista aidon rakkautemme ja huolenpitomme ojentamalla auttavan kätemme niille, jotka tarvitsevat apuamme. Monet teistä ovat pukeneet

ylleen Helping Hands -t-paidan ja tehneet uupumatta työtä lievittääkseen kärsimystä ja kohentaakseen kotipaikkakuntaansa. Nuoret naimattomat aikuiset Sendain vaarnassa Japanissa ovat palvelleet äskettäin korvaamattomalla tavalla etsiessään kirkon jäseniä tuhoisan maanjäristyksen ja tsunamin jälkimainingeissa. Palvella voi luke-mattomin tavoin.

Vilpittömän ystävällisyytemme ja palvelumme ansiosta me voimme ystävyyttä niiden kanssa, joita palvelemme. Tällaisen ystävyuden myötä he ymmärtävät paremmin omistautumistamme evankeliumille ja haluavat tietää meistä enemmän.

Hyvä ystäväni, vanhin Joseph B. Wirthlin, puhui tämän periaatteen voimasta sanoessaan: ”Ystävällisyys on olennainen osa suuruutta. – [Se] on

avain, joka avaa ovia ja tekee ystäviä. Se pehmittää sydämiä ja muokkaa ihmissuhteita, jotka voivat kestää koko eliniän.” (”Ystävällisyyden hyve”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 26.)

Yksi tapa, jolla voimme palvella taivaallisen Isän lapsia, on lähetystyö – paitsi kokoaikaisina lähetysaarnaajina myös ystävinä ja naapureina. Kirkko ei tulevaisuudessa kasva vain koputtelemalla vieraiden ihmisten oviin. Kirkko kasvaa, kun jäsenet yhdessä lähetysaarnaajiemme kanssa ja täynnä Jumalan ja Kristuksen rakkautta huomaavat nuo tarpeet rakastavan palvelemisen hengessä ja vastaavat niihin.

Kun teemme niin, veljet ja sisaret, sydämeltään rehelliset tuntevat vilpittömyytemme ja rakkautemme. Monet haluavat tietää meistä enemmän. Silloin ja vain silloin kirkko laajenee täyttämään koko maailman. Lähetysaarnajat yksin eivät voi suoriutua siitä vaan siihen tarvitaan jokaisen jäsenen kiinnostusta ja palvelutyötä.

Kaikessa palvelemisessamme meidän pitää olla herkkiä Pyhän Hengen kehotuksille. Hiljainen, vieno ääni kertoo meille, kuka tarvitsee apuamme ja mitä me voimme tehdä auttaaksemme häntä.

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”On tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme valtakunnassa. – Hyvin usein palveluksemme ovat vain rohkaisevia sanoja tai – apua arkisine askareineen, mutta mitä suurenmoisia seurauksia saattaakaan koitua – pienistä mutta tarkoitukselisista teoista!” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.)

Ja presidentti Thomas S. Monson on neuvonut:

”Muilla on aina tarpeita, ja jokainen meistä voi tehdä jotakin auttaakseen jotakuta.

– – Ellemme kadota itseämme

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

palvelemalla muita, omalla elämällemme on vain vähän tarkoitusta.” (“Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 85.)

Veljet ja sisaret, saanen tähdentää uudelleen, että taivaallisen Isän ja Hänen rakkaan Poikansa tärkein ominaisuus, jota meidän pitäisi haluta ja pyrkiä saamaan elämäämme, on Kristuksen puhtaan rakkauden lahja (ks. Moroni 7:47). Tästä lahjasta kumpuaa kykymme rakastaa ja palvella muita kuten Vapahtaja teki.

Profeetta Mormon opetti meille tämän lahjan äärimmäistä tärkeyttä ja kertoi meille, kuinka me voimme sen saada: ”Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni, Isää koko sydämen voimalla, että täytyisitte tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille; että teistä tulisi Jumalan lapsia; että me hänen ilmesytyessään olisimme hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo; että meidät puhdistettaisiin niin kuin hän on puhdas” (Moroni 7:48).

Yksinkertaisilla ja pienillä asioilla saadaan aikaan suuria. Pienten kultahippujen tavoin, joista karttuu aikanaan suuri aarre, pienet ja yksinkertaiset ystävällisyyden ja palvelemisen tekemme karttavat elämäksi, joka täyttyy taivaallisen Isämme rakkautella, omistautumisella Herran Jeesuksen Kristuksen työhön sekä rauhan ja ilon tunteella joka kerta, kun autamme toisiamme.

Lähestyessämme pääsiäisen aikaa osoittakaamme rakkautemme ja kiitollisuutemme Vapahtajan sovitusuhrista palvelemalla yksinkertaisin ja rakastavin tavoin veljiämme ja sisariamme kotona, kirkossa ja kotipaikkakunnallamme. Tätä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Maailman valmistaminen toiseen tulemiseen

Teidän lähetystyönne tulee olemaan pyhä mahdollisuus tuoda muita Kristuksen luokse ja auttaa valmistautumaan Vapahtajan toiseen tulemiseen.

Puhun tänä iltana erityisesti niille 12–25-vuotiaalle, joilla on Jumalan pappeus. Me ajattelemme teitä paljon ja rukoilemme teidän puolestanne. Kerroin kerran nelivuotiaasta tyttärenpojastamme, joka tönäisi kovaa pikkuveljeään. Lohdutettuaan itkevää lasta vaimoni Kathy kääntyi nelivuotiaan puoleen ja kysyi ystävällisesti: ”Miksi sinä tönäisit pikkuveljeäsi?” Poika katsoi isoäitiään ja vastasi: ”Anteeksi, mummi. Minä hukkasin VO-sormukseni enkä osaa valita oikein.” Tiedämme, että te yritätte kovasti aina valita oikein. Rakastamme teitä hyvin paljon.

Oletteko koskaan ajatelleet, miksi teidät lähetettiin maailmaan juuri tänä aikana? Te ette syntyneet Aadamin ja Eevan aikana tai kun faraot hallitsivat Egyptiä tai Ming-dynastian aikana. Te olette tulleet maailmaan tänä aikana kaksituhatta vuotta Kristuksen ensimmäisen tulemisen jälkeen. Jumalan

pappeus on palautettu maan päälle, ja Herra on kohottanut kätensä valmistukseen maailmaa loistavaa paluutaan varten. Tämä on suurten mahdollisuuksien ja tärkeiden vastuiden aikaa. Tämä on teidän aikaanne.

Kasteessanne te ilmaisitte uskonne Jeesukseen Kristukseen. Papputeen asettamisenne myötä teidän lahjanne ja hengelliset kykynne ovat kasvaneet. Yksi tärkeistä tehtävistänne on auttaa valmistamaan maailmaa Vapahtajan toiseen tulemiseen.

Herra on nimittänyt profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin, johtamaan pappeudenhaltijoidensa työtä. Presidentti Monson on sanonut teille: ”Herra tarvitsee lähetyssaarnaajia.”¹ ”Jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa [teiltä], jotka [olette] saaneet niin paljon.”²